

ARBEIDEREN

Nr. 10 1974 2. Årg.

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund

Pris Kr. 1.75

Heismontörstreiken slutt – Tlf. montörene står fast på kravet om etterbetaling

Med et så knapt flertall som overhodet mulig vedtok heismontørene å avblåse sin streikekamp. De fikk langt på veg gjennomført sine krav, men bøyde av i prinsippet om etterbetaling fra avtaleperiodens utløp for arbeidere som tar i bruk streikevåpnet i den økonomiske kampen.

NAFs kaldblodige utspill med lock-out-varsel for 90 000 mann ga dermed på dette punkt de ønskede resultater. Nafs urokkede posisjon i spørsmålet om

etterbetaling er en alvorlig situasjon for norsk arbeiderbevegelse. Arbeidskjøpernes taktikk og strategi på dette punkt må drøftes grundig av landets arbeidere. Dette må bli en viktig lærdom som så igjen kan tjene et nytt oppsving i arbeidernes kamp mot kapitalistenes hegemoni.

Forts. side 13

3 soldater tiltalt og dømt – uten bevis: kriminalise ring av kommu- nister.

Den 9. oktober ble 3 soldater dømt i Hammerfest herredsrett til 3 ukers betinget fengsel for «utlevering» av en illegal avis på Porsangermoen – ikke på grunn av bevis, men på grunn av sin politiske oppfatning. Se sidene 4, 6

Skjerpet kamp i Italia

Motsetningene mellom de imperialistiske blokkene som har interesser i Midelhavsområdet, tilspisser seg dag for dag. Kypros-konflikten var utelukkende et resultat av kamper mellom USA, Sovjet og EEC om verdensherredømmet. På denne bakgrunn er den siste tids utvikling i ITALIA interessant.

Forts. side 10

Condeep-streiken og perspektiver for industripolitikken

Den streiken som 17. september brøt ut blant arbeiderne på Condeep-plattformen i Hillevåg, har aktualisert viktige trekk i den nye norske industripolitikken. Arbeidernes reaksjon mot de halvføydale arbeidsforholdene er velkjente. Her skal vi ta for oss de perspektiver som eierforholdene ved bl.a. Condeep reiser.

140 mann streiket ulovlig ved Condeep. 116 av disse (særlig svenske statsborgere, og bl.a. en del dansker)

var ansatt i det svenske firmaet AL Installation AB, og resten i det norske Norsco Services A/S. AL Installation (ALI) er et rent leiefirma for arbeidskraft. Norsco Services er et underbruk av Akergruppen, men etablert som et "selvstendig" selskap, i likhet med Aker Notsco A/S, som på sin side er hovedentreprenør for Condeep-plattformen. Aker Norsco har "satt bort" en part av arbeidet til Norsco Services, som så i egenskap av "underleverandør" hadde kontrakt med ALI, som fungerer som en

Forts. side 2

LO retrett i Skånland- utvalget Innholdet, ikke formen det viktigste

LO har nå trukket tilbake sin opprinnelige tilslutning til Skånland-utvalgets innstilling. Da innstillingen ble lagt fram i fjor sommer, hadde LO-ledelsen og Arbeiderpartiet bare lovord å si om forslaget om å nedsette et såkalt inntektspolitisk råd, som skulle overta Stortingets formelle råderett over den økonomiske politikk, få bestemmelsesrett

over lønnsutviklingen, og dermed bety innføring av permanent tvungen lønnsnemnd. Dette sosialfascistiske forslaget møtte imidlertid på sterk og økende motstand i arbeiderklassen, og LO-ledelsen og Arbeiderpartiet ble tvunget til å moderere sin begeistring allerede før valget. Siden den gang har det vært en stille tautrekking bak kulissene. Like

Forts. side 12

Med lockout sier kapitalistene opp sine kontrakter med arbeiderne, og fratar dem dermed den eneste muligheten de har til å overleve - den som består i å arbeide for andre mot lønn. Lockout er med andre ord kapitalistenes motstykke til arbeidernes streikevåpen.

Under en streik nekter arbeiderne å selge sin arbeidskraft. I denne situasjonen avsløres det at kapitalistene er helt avhengige av å få kjøpt arbeidskraft - at kapitalen i form av bygninger, maskiner og redskaper er fullsten-

arbeidskraft, til å selge denne på nye betingelser. Dermed avsløres innholdet i lønnsarbeidernes "frihet" - som å bestå i fullstendig lønsslaveri, i fullstendig avhengighet av dem som har monopolisert produksjonsbetingelsene på sine hender.

I begge tilfelle avløses inntrykket av frivillige kontraktforhold mellom frie, likestilte vareiere av den åpne maktkamp mellom på den ene siden klassen av kapitalister, på den andre siden klassen av lønnsarbeidere.

HVA ER LOCKOUT?

dig avhengig av å bli tilført arbeidskraftens levende, konkrete arbeidsytelse for å kunne leve videre og forøkes i form av nye varer. Uten levende arbeid står kapitalen stille, og svinner - uten å bli overført og forøkt.

Under en lockout trer det omvendte, men tilsvarende forhold fram i rampelyset. Kapitalistene bruker sitt eiendomsmonopol på arbeidsinstrumenter og råstoffer - som i kraft av dette eiendomsmonopolet fungerer som kapital - til å tvinge dem som bare eier sin egen

Det er 43 år siden lockout-våpnet sist ble tatt i bruk i vårt land. Dette har ikke minst sammenheng med at i mellomtida har regjeringer utgått fra Arbeiderpartiet - og et LO integrert i den borgerlige staten - vært arbeidsskjørnes viktigste våpen overfor arbeiderklassen.

HB

Arbeidsgiverforeningens boomerang. Lockoutmakerne segner i kne under trykket av sin egen desperatisme. Eller: Kast ikke med sten, den kommer igjen!

Condeep... Forts. fra side 1

underleverandør av arbeidskraft.

Når streiken prompte ble møtt av "oppsigelse" og trusel om hjemsending av arbeiderne, kom det bl.a. av at Akergruppens to datterselskaper ikke hadde gyldig kontrakt (!) seg imellom. Aker Norsco hadde derfor heller ingen formelle forpliktelser overfor ALI og de leide arbeiderne.

Det er ingen grunn til å tro at slike situasjoner skal bli allmenne. Det forelå heller en unntakssituasjon som ble forsøkt utnyttet av kapitalistene. Bygningsindustriarbeiderforbundets initiativ i forhandlingene mellom Aker Norsco og ALI og den raske gjenansettelsen av arbeiderne etter dette initiativet, peker i samme retning.

Den framtidige utvikling vil vise om det ikke allikevel er en nær sammenheng mellom forholdene på Condeep og et politisk utspill som ble foretatt mens streiken sto på.

På Arbeidsdirektoratets landskonferanse i Hurdal lanserte direktør Reidar Danielsen - formann i den komiteen som for en tid siden leverte innstilling om innvandringspolitikken - følgende perspektiv (ifølge Arbeiderbladet, 24. september):

"For ikke å ødelegge det lokale arbeidsliv fullstendig i enkelte deler av landet, bør vi bevisst satse på utenlandske entreprenører med utenlandsk arbeidskraft til de kommende, store anleggsprosjekter i Norge."

Det er ingen grunn til å tvile på at Danielsen her lufter en statlig plan for deler av industripolitikken, og først og fremst for statlig regulering av arbeidskraftmarkedet. Innvandringsstopp for individuelle arbeidere fra land utenfor Norden og OECD-landene er nå blitt stadfestet i praksis (etter initiativ fra LO). Formålet med innvandringsstoppen er dels å oppnå en

sterkere statlig kontroll med "arbeidsmarkedet", dels å bidra til rasjonaliseringen av de industrigrenene i Norge som har lave kapitalsammensetninger, d.e. som bruker relativt mye arbeidskraft pr. produksjonsmidler. Møbelprodusentenes Landsforbund har f.eks. gitt til beste høye klagesanger over den skjebne industrien går i møte når den mister muligheten til å utbytte billig utenlandsk arbeidskraft.

Det er karakteristisk at de småborgerlig-sosialistiske grupperingene tar småkapitalistenes jamring for å være god fisk, og innbiller seg at det her dreier seg om en statlig politikk for å rasere slik industri totalt.

Staten opererer tvertom med planer for kredittpolitisk å foreta store kapitalinnsprøytninger i disse næringene. Ved å hindre næringenes tilgang på ytterligere arbeidskraft samtidig som en øker deres tilgang på kapital, tvinges det fram en høyning av kapitalsammensetningen i industriene. Rasjonalisering, ikke "rasering", står på programmet. Det er derfor ikke krokodilletårer, men nøktern beregning, som ligger bak når Danielsen uttaler at det for store anleggsprosjekters vedkommende er

"nødvendig å bruke utenlandske entreprenører med utenlandsk arbeidskraft som vil forsvinne igjen når anleggsperiodene er over. Med den betydelige arbeidsstokk slike anlegg krever, vil det ødelegge den lokale industri og det lokale arbeidsliv fullstendig, om man skal bruke ensidig norsk arbeidskraft."

Med andre ord: at grensene stenges for den "frie", individuelle innvandring, rasjonaliserer norsk industri på den ene siden, og nødvendiggjør organisert import gjennom utenlandske firmaer på den andre siden. Utenlandske firmaer er nemlig unndratt norske grensereguleringer. Resultatet vil være en konsentrert import av arbeidsslaver for tempoære opphold i Norge. Slik har vi allerede sett det på Mongstad og ved Tangen (Arendal), og vi vil få se det på Rafs-

nes. Her er det og vil det bli opprettet rene konsentrasjonsleire for arbeiderne, i isolerte brakkebyer. Denne ordningen sørger samtidig for at den "norske" infrastrukturen, tilsynelatende går fri for de "sosiale problemer", "tilpasningsvansker", boligproblemer, osv., som arbeidervennene i Danielsen-komiteen la til grunn for sin anbefaling om å stenge grensene. At reformismen på denne måten i praksis slår ut i industriell pariakaste, er ikke overraskende.

Parallellen til Condeep-saken er tilstede, til tross for at ALI-arbeiderne ikke i noe tilfelle ville ha blitt hindret av den norske grensereguleringen, som ikke er gjeldende for det "frie" skandinaviske arbeidsmarkedet.

Det er nemlig klart at norske storkapitalister ikke vil kunne finne seg i noen form for statlig diskriminering av dem selv til fordel for utenlandske kapitalister, når det gjelder den type entreprenører det er tale om i denne forbindelse. Det er riktignok en selvsagt ting at en virkeliggjøring av Danielsens utfall i Hurdal i seg selv ikke vil bety at norske kapitalister på noen måte utelukkes fra flertallet av slike entreprenører. Men dette faktum vil ikke være tilstrekkelig til å hindre norske kapitalister i systematisk å veve seg inn som bakmenn i utenlandske selskaper i den uttrykkelige hensikt å sikre seg en monopolrett til utbyttingen av fremmedarbeiderne.

Det nett av ansvarsløse stråmannsselskaper og underleverandører som vi har fått se en flik av på Condeep, danner et godt utgangsmønster for slike manipulasjoner, som vil bli langt mer raffinerte enn de kapitalen sto for i denne forbindelsen.

Et system av slaveleire og brakkelandskap vil bli resultatet av det småborgerlige venstres systematiske kampanje for å stenge grensene for fremmedarbeidere. Vi kan love at vi skal ha dette for øye i vår agitasjon og propaganda i tiden framover.

S.

den røde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund
Postboks 2863-Kampen, Oslo 5
Postgiro: 206842

Trykk: Eget Kontor-offset.

Redaksjon:

Einar Berg
Esther Bergerud
Harald Berntsen
Line Dedichen
Egil Engeland
Kjell Hovden
Eyvind Viken

Ansvarlig: Eyvind Viken.

ABONNEMENTSPRIS:

den røde Arbeideren pr. år - kr. 15.-
Røde Fane pr. år - kr. 15.-
Pengene kan betales på postgiro 20 68 42
Merk talongen -A- for avisen og -RF- for
Røde Fane

STØTTEABONNEMENT:

den røde Arbeideren - kr. 30.- pr. år
Røde Fane kr. 30.- pr. år

Kvinner – klassekamp!

Kvinnekampen blomstrer. Søsterskap og enhet over klassegrensene. Fronter nærer ved sitt bryst borgerkvinner og santalmisjonærer.

I det virvar av munnsvær og kampkrav som nå preger bevegelsen, blir det nødvendig å trekke skillet klart mellom den borgerlige og proletære linjen i kampen for kvinnens frigjøring.

Vi må søke å klarlegge hvordan kommunister skal drive kvinnepolitikk.

Lenin sier at det ikke bare kommer an på hva vi krever, men også hvordan. "Det sier seg selv at vi når det gjelder de krav vi stiller for kvinnene, ikke må anstille oss som prester som ber bønnen i riktig orden etter perlene i rosenkransen. Nei - alt etter omstendighetene må vi snart kjempe for det ene, snart for det andre. Og selvsagt alltid i pakt med de allmenne proletariske interesser."

Allerede med dette får vi et klart vink om det helt feilaktige i den politikk AKP-gruppen og Kvinnefronten hyl-ler seg inn i. De kjører ut en konsekvent borgerlig linje. Vi ser at et såkalt kommunistparti går i bresjen for en front så bred at den kan favne hele nasjonens kvinner - uansett klassetilhørighet - og danner en varig, separat organisering - utenfor sitt senter.

Det er viktig å se at denne form for organisering, er uttrykk for, og direkte knyttet til den hensikt å sveise sammen alle kvinner i en enhetlig interessegruppe - noe som bare kan være mulig på et borgerlig grunnlag.

Men det burde være innlysende for enhver kommunist at en slik legering ikke vil kunne holde, selv om den ble utført av våre dyktigste kjemikere.

Klasseproblematikken vil sprengte det som tilsynelatende forener kvinnene og må derfor være overordnet dette. Separat kvinneorganisering vil, som vi ser det hos AKP, være uforenlig med marxistisk klasseanalyse, men også innen den såkalt sosialistiske kvinnebevegelse skjer det i dag et brudd med leninistisk parti-teori.

Vi ser nemlig kvinnekjempere, særlig fra SV, som nå arbeider med å opprette egne, sosialistiske kvinne-grupper. Organisasjoner som vil samle kvinner på en sosialistisk plattform, men som vil stå utenfor, og derfor også i strid med, senteret for arbeiderklassens kamp - som må være det kommunistiske parti.

Kommunistisk Arbeiderforbund arbeider med å danne grunnlaget for dette parti, og søker selvsagt å stake opp veien for en skikkelig kvinnepolitikk.

Kommunistenes oppgave må være å vekke de bredeste masser av kvinnene, men knytte dem til partiet - og holde dem varig under partiets innflytelse. Med brede masser tenker vi ikke bare på proletar-kvinnene - de som jobber i industrien eller er husmødre - men også blir det nødvendig å trekke til seg kvinner utenfor arbeiderklassen, men hele tiden på denne klasses grunnlag.

Vi må vise vårt kommunistiske ansikt og vinne tillit i den brede masse av

kvinner som er særlig undertrykt, trellebundet og nedtråkket under arbeidskjøperens makt, under mannens herredømme, i den grad kvinner er økonomisk avhengig, under hele det borgerlige samfunn. Denne særlige undertrykkelse har ført til at den politiske mentalitet og styrke blant kvinnene enda er meget svak.

Det må et kommunistisk parti ta hensyn til. Vi trenger egne organer som kan arbeide blant kvinnene utenfor partiet, spesielle agitasjons- og organisasjonsformer må utvikles. Arbeidsgrupper innen partiet har dette til særoppgaver. Utviklingen og ledelsen av en massebevegelse av kvinnene er en høvdendig og viktig del av det vanlige partiarbeidet, der enhver arbeidsdeling mellom kjønnene selvsagt er opphevet.

Kampen for kvinnens frigjøring må knyttes sammen med målet: erobring av makten og opprettelsen av proletariatets diktatur, ellers har den ingen mening. Det blir ren reformisme. Kampen for sosialismen er den eneste måten å løse kvinnens uholdbare situasjon.

RETTELSE (HEISMONTØRENE)

I siste nr. av "den røde Arbeideren" (nr.9/74) kom vi på siste side - tydeligvis med "huet" under armen - til å skrive om heismontørenes etterbetalingskrav: "Heismontørene har nå utvidet streikegrunnlaget til kravet om etterbetaling for den tida de har vært i streik."

Rettelse: Verken heismontørene eller andre krever etterbetaling "for den tida de har vært i streik", men selvsagt for tidsrommet mellom avtaleperiodens utløp og utbruddet av streiken.

Med dette håper vi at ingen har lidd noen skade av feilopplysningen, bortsett fra noen spesielt forskremte borgere.

Ta kontakt med Kommunistisk Arbeiderforbund

Oslo: Egil Engeland, Nedre Skogvei 4, C, Oslo 2.
Lillehammer: Reidun Håkedal, Hybelbygget, Rom 209,
Storhove, 2600 Lillehammer.
Lillestrøm og omegn: Marie Nordby, Bekkevn.4,
2006 Løvenstad.
MLU/Lillestrøm: Stein Hoftvedt, Storgt. 3, B,
2000 Lillestrøm.
Bærum: MLU/Bærum, Postboks 41, 1345 Østerås.

Drammen: Peter O. Pedersen, Solberggt. 10, B, 3000 Drammen.
MLU/Tønsberg: Tor Larsen, Dronning Asas vei 4, B,
3100 Tønsberg.
Kristiansand: Ingeleiv Henden, Skutevn. 6, E,
4620 Vågsbygd.
Vennesla: Ole Langeland, 4652 Øvrebø.
Bergen: Jan Erik Ryen, Forstandersmuget 2, B, 5000 Bergen.

Tre soldater tiltalt og dømt – uten bevis:

Kriminalisering av kommunister

Nylig er tre tidligere soldater tiltalt og dømt til tre ukers betinget fengsel for å ha "utlevert" et eksemplar hver av en illegal soldatavis til tre andre soldater under avtjeningen av sin militære verneplikt på Porsangmoen for snart to år siden. Som det går fram av intervjuet med en av de tre, Harald Berntsen, var de tre egentlig ikke tiltalt på grunnlag av det ytterst spinkle "bevismaterialet", men på grunn av at de hadde trådt fram som kommunister og sosialister og at de hadde ført en militant og framgangsrik kamp for soldatenes interesser som deres tillitsmenn. Påtalemyndigheten og rettsapparatet har her – etter påtrykk fra en offisersklikk som bare forbereder seg på å møte en revolusjonær arbeiderbevegelse med voldelig undertrykkelse – forsøkt å statuere et eksempel og skape presedens for at progressive soldater kan straffes for sin politiske oppfatning og øvrige virksomhet som formelt ikke kan rammes av loven.

FORHOLDENE PÅ PORSANGMOEN

Den nærmere bakgrunnen for offensiven mot de tre soldatene er for det første å finne i forholdene på Porsangmoen og de tres virksomhet der oppe. De tre var blant dem som ikke aksepterte "snill gutt"-parolen for soldatene, men utnyttet til siste trevl de små legale mulighetene til å drive politisk virksomhet og til å fremme soldatenes interesser som fins innen det borgerlige "forsvaret". Dette brakte dem gang på gang i ganske kraftige konfrontasjoner med den militære ledelsen, som de ofte gikk seirende ut av – fordi de hadde sine medsoldaters tillit, og fordi leirledelsen ofte opptrådte usedvanlig lite smidig og selv flere ganger brøt grensene for det tillatelige. Rettssaken må bl.a. ses som en hevnaksjon fra leirledelsen på grunn av dette.

Høsten 1972 hadde det skjedd en kraftig utvidelse av mannskapsstyrken på Porsangmoen uten at særlig spisesal og kjøkken var bygd ut i takt med dette. Dette førte til kaotiske tilstander ved måltidene og uhygieniske og trekkfulle forhold på "kjøkkenet", som ble drevet i et provisorisk oppsatt, større telt. Det gikk ikke lang tid før mannskapene reagerte på dette. De kom sammen til et fullsatt allmannamøte, og truet i en uttalelse med vidtgående aksjoner hvis forholdene ikke umiddelbart ble bedret. Tidligere hadde leirledelsen bare avfeid klager over forholdene fra tillitsmennene som ubegrunnede. Nå fikk pipa en annen lyd. Det ble ikke truffet forføyninger i forbindelse med det i og for seg helt illegale allmannamøtet. I stedet ble leirledelsen plutselig enig i at forholdene var helt uholdbare, og lovet bot og bedring. Dette var selvsagt vesentlig for å opprettholde roen og avskjære offentlighetens søkelys, for dermed å redde sitt eget skinn og sine egne videre karrieremuligheter. Men likevel hadde soldatene vunnet en klar seier. De hadde lært at det var mulig å kjempe – også illegalt, hvis en sto samlet.

Bak kulissene forsøkte imidlertid leirledelsen på ny å styrke sin stilling. Dagen etter ovennevnte episode ble en av de tiltalte trukket tilside av leirens nestkommanderende, og fikk beskjed om at ledelsen nok visste hvem han var, og ble truet med dimisjon. Dette var ikke tomme trusler. På samme tid skal garnisonssjefen ha henvendt seg til Forsvarets Overkommando med spørsmål om tillatelse til å dimittere den samme soldaten, Harald Berntsen. Overkommandoen svarte nei. Den var åpenbart mer klar over enn garnisonssjefen at et forsøk på dimisjon kunne bli møtt med nekting fra Berntsens side og med at hele det kompaniet han var tillitsmann for, ville stille seg bak ham i kravet om å fullføre militærtjenesten.

Derimot lyktes leirledelsen i å fordimittere en annen av de tre tiltalte, Tarjei Haugen, som var tillitsmann for et annet kompani. Han hadde nemlig på et tidlig tidspunkt i tjenesten søkt om overføring til heimevernet på grunn av hyppige migrene-anfall. Den ene dagen fikk han avslag på denne søknaden. Dagen etter – samtidig som et nytt nummer av SPORLYS var oppdaget av ledelsen og Berntsens kompani hadde reist ut på øvelse – fikk Haugen plutselig beskjed om at søknaden likevel var innvilget og om at han måtte forlate Porsangmoen og Lakselv i løpet av to timer! En raske "klargjøring for dimisjon" har neppe noen gang skjedd for noen norsk soldat!

Samtidig fortsatte leirledelsen sine bestrebelser på å undergrave soldatenes stilling ved bl.a. å bakvaske kommunistene og tillitsmennene. Grupper av soldatene ble trukket tilside av leirledelsen og fikk opplest utdrag av gamle årganger av Verdens Gang om marxist-leninistene, med kommentarer om at "slike folk har vi her på Porsangmoen". Dette var en klar overtreddelse av reglementet fra offiserenes side. Ikke nok med det. Leirledelsen forsøkte også å legge tillitsmannsmøtene til tidspunkter da de ledende tillitsmennene ville være fraværende på øvelse. Bare en rask og samlet reaksjon fra soldatenes side, som krevde omberamning av møtene, hindret dette.

Soldatene lot seg ikke skremme og ta ved nesa. Forholdene ved kjøkkenet fortsatte å være delvis utilfredsstillende, noe som bl.a. medførte at det stadig var for lite middagsmat. Til slutt førte den oppsamlede misnøyen over dette til at flere hundre soldater som en søndag ikke hadde fått middagsmat, marsjerte ut av leiren og okkuperte befalsmesssa, med det utvetydige krav at de ikke ville forlate messa før de ble garantert middag. Verken trusler eller forsøk på å plukke ut "ledere" fra befalsets side skremte soldatene, og til slutt fikk de sin vilje gjennom. Episoden endte med full seier for soldatene – og ingen forføyninger i forbindelse med denne desidert ulovlige aksjonen. (Dagbladets "søndags-versjon" av episoden er gjengitt i faksimile.) På ny var det først og fremst leirledelsens tanker på egne karrieremuligheter som fikk den til å bite i graset. Ikke noe skremmer

Nåværende oberst og sjef for brigade nord, tidligere sjef for Krigsskolen, og før det garnisjonssjef på Porsangmoen, Kjell Hope. Da han ikke fikk anledning til å gi en lengere "redegjørelse" i retten om forholdene på Porsangmoen, valgte han sjarmtaktikken, og kalte de tre tiltalte for "ypperlige soldater".

offiserer mer enn utsikter til å få skrevet på rullebladet at de ikke har klart å holde ro og orden på soldatene!

Også på det politiske området gjorde leirledelsen gjentatte forsøk på å hindre selv den legale virksomhet blant soldatene. Et debattmøte om EEC – som skulle holdes i alle leire – ble arrangert først kvelden før selve folkeavstemningsdagen, etter at de fleste soldatene i leiren allerede hadde avlagt sine stemmer! Leirledelsen satte seg opprinnelig – i strid med sin egen instruks – imot gjennomføring av studiesirkler på EEC-spørsmålet. Først da soldatene ga beskjed om at dette i så fall ville bli rapportert oppover og til pressen, gjorde den full retrett. Studiesirklene ble deretter gjennomført, med oppsiktsvekkende høy deltakelse.

Når vi oppsummerer disse hendingsene, er konklusjonen at trass i leirledelsens ofte illegale og reglementsstridige forsøk på å kneble soldatene, vant soldate-

ne på Porsangmoen om og om igjen gjen-
nom overfor ledelsen. Vi har tatt med
disse begivenhetene ikke bare for å gi
noe av bakgrunnen for at de tre tidlige-
re soldatene nylig sto tiltalt i Laks-
elv, men også for å gi noen erfaringer
om vilke midler som offiserskorpset tar
i bruk i sin trakassering av soldatene
og om hvordan soldatene kan møte disse.

"SPORLYS" OG OFFISERENES OFFENSIV MOT KOMMUNISTENE.

Den illegale soldatavisen SPORLYS
ble populær blant soldatene på Porsang-
moen og omvendt en trussel mot offisere-
ne fordi den tok opp ovennevnte forhold,
og i lys av dem propaganderte militærve-
senets klassekarakter og arbeiderklas-
sens sosialistiske revolusjon. Den mili-

å få stemplet ledende tillitsmenn, slik
at "forsvars"ledelsen og alle statsbæ-
rende krefter skulle få nytt materiale
til å begrunne en ytterligere korporati-
visering av en allerede gjennomført kor-
porativ tillitsmannsordning. For det
andre gjaldt det å skape presedens for
at allerede det å ha en kommunistisk
oppfatning innen "forsvaret" er straff-
bart. Det var i denne forbindelse ikke
tilfeldig at statsadvokaten i Troms og
Finnmark konsekvent nektet å overføre
saken til Østlandet og dermed få den yt-
terligere utsatt, for da kunne en risi-
kere at saken ikke kom opp for etter
Stortingets behandling av tillitsmanns-
ordningen og av spørsmålet om politisk
virksomhet i "forsvaret" i høst.

For arbeiderklassen generelt er den-

gjorde helt rett når de i retten åpent
erklærte sin politiske overbevisning, og
pekte på at de nettopp derfor var til-
talt. Hvis de hadde forsøkt å vri seg
unna dette, ville de allerede på for-
hånd ha kapitulert for militærvesenets
politiske kriminaliseringsforsøk og ov-
ertramp i forhold til norsk borgerlig
lov.

Når de tre tiltalte nå anker dommen
i Hammerfest herredsrett, fortjener de
full støtte på linje med de tiltalte i
Trædal- og Steinsjø-saken. Denne støt-
ten kan ikke basere seg på illusjoner
om militærvesenets og rettsapparatets
klassekarakter, men kan bare bli effek-
tiv når den har basis i arbeiderklas-
sens egne klasseinteresser og egen makt
- det eneste språket som borgerskapet

DAGBLADET, MANDAG 4. SEPT. 1972

Soldatene fikk indrefilet

Omkring femti menige ved
Porsangmoen militærleir i Finn-
mark gikk i går fra middags-
bordet med tom mage. Kokken
hadde ikke lagd nok mat.

Soldatene marsjerte til befals-
messa, hvor de krevde å få ser-
vert befalets middag. Ledelsens
forslag om å mette dem med
pølser, ble nedstemt. De ville ha
skinkesteik! Godtok ikke å bok-
stavelig talt avspises med hver-
dagsmat på en søndag.

Det hele endte med at indre-

filet til 40 kroner kiloet ble
slenget i steikepanna. Leirsjefen
forlangte sågar at 150 porsjoner
skulle tilberedes.

— Etter våre beregninger
hadde vi sørget for nok skinke-
steik til alle, sier major Paul
Grønnesby til Dagbladet. Men det
viste seg at svært mange som
hadde week-end permisjon valgte
å komme tilbake til leiren til
middag. Dette er ikke vanlig.
Derfor tømtes grytene før alle
var mette.

Dagbladets "søndags"-versjon av en
episode på Porsangmoen:

tære og sivile etterforskningen maktet
imidlertid ikke å spore opp hvem som
sto bak SPORLYS. Ledelsen kom ikke len-
ger enn til sine mistanker (slik det
gjengitte brevet fra Finnmark Landfor-
svar viser). Likevel var den fast be-
stemt på at de mistenkte - som var
kjent som kommunister og sosialister og
samtidig soldatenes ledende tillitsmenn
- skulle tiltales og rammes, uansett.
Derfor presset de militære på påtalemy-
ndigheten for å få tiltalt tre av de mis-
tenkte for "distribusjon" av avisa, selv
om "bevismaterialet" var aldri så tynt,
og selv om politiet av denne grunn
først var innstilt på å henlegge saken.

Soldatenes vellykkede kamp skulle
hevnes, og det skulle statueres et ek-
sempel overfor kommunistiske soldater.
Derfor sto de tre tiltalt, og derfor ble
de dømt - ikke på grunnlag av selve tilta-
lebeslutningen, som baserte seg på tre
høyst tvetydige og tvilsomme vitneut-
sagn.

Men tiltalen var ikke bare en hevnak-
sjon fra leirledelsen på Porsangmoen.
Den inngår i offiserenes generelle of-
fensiv for å kneble soldatene, slik at
de kan bli lydige redskaper i en fram-
tidig voldelig undertrykkelse av arbei-
derklassens revolusjonære kamp, og for
å kriminalisere kommunistene som sådan,
på grunn av deres politiske oppfatning.
I denne saken gjaldt det for det første

ne saken derfor et angrep som inngår i
borgerstatens forsterkede offensiv for
å gjøre de vernepliktige soldatene til
lydige redskaper mot arbeiderklassens
kamp. For kommunistene spesielt stiller
saken skarpt den oppgave å forsterke
sin virksomhet blant de vernepliktige
og åpent å stå på sin rett på linje med
andre i "forsvaret", for på den måten å
styrke mulighetene for at så mange som
mulig vender våpnene den rette vegen
når øyeblikket er inne. De tre tiltalte

og borgerstaten forstår. Bare en slik
støtte kan også forsvare de borgerlige
rettighetene, som borgerskapet så snart
det føler seg sterkt nok, er fullt be-
redt på å overtre.

Det er høyst forståelig at statsadvo-
katen i Troms og Finnmark nå ønsker ro
omkring denne saken. Arbeiderklassen
har derimot interesse av avsløring og
gjenopptakelse av saken, slik at den bor-
gerlige statens offensiv kan tilbakevies.

Observatør.

KORRIGERING

Vi beklager å måtte meddele at de inn-
trykk vi før ved en slepphendhet har gitt
om at K.A. hadde en organisasjonskon-
takt i Sarpsborg, beror på en misforstå-
else. "Klassekampen"s folk har tydelig
utnyttet situasjonen. Vi er imidlertid
ikke helt klar over deres rolle i den
køpenickade vi skulle utsettes for. I alle
fall: Vedkommende har aldri vært orga-
nisert hos oss - han har sjøl tatt initiativ,
som vi nå bare kan beklage at vi ikke
kontrollerte årvåkent nok.

En av de dømte, Harald Berntsen:

Militær offensiv mot progressive soldater

Snart to år etter at de ble dimittet fra sin militære førstegangstjeneste ble tre soldater den 9. oktober i år stilt for retten i Lakselv og dømt til tre ukers betinget fengsel for å ha distribuert en illegal soldatavis på Porsangmoen. Vi spør en av de tiltalte, Harald Berntsen, om hva slags avis det dreide seg om?

- Det dreide seg om en stensilert avis som kalte seg SPORLYS, "utgitt av noen marxist-leninister på Porsangmoen" - som det står på tittelbladet, men for øvrig med anonym redaksjon. Avisa kom ut regelmessig, såvidt jeg vet også etter at jeg ble dimittert den 5. januar 1973. Avisa var uttalt illegal, og ble likeledes distribuert illegalt. Delvis ble den delt ut, delvis sirkulerte den blant soldatene. Avisa nådde en høy grad av popularitet, og hvert nummer ble møtt med stor forventning og interesse av soldatene.

Innholdet i avisa spente fra å sette søkelyset på dagligdags utøvelse av kadaverdisiplin i leiren og andre overtramp fra befalets og offiserenes side, forskjellige soldatvelferdssaker av både lokal og landsomfattende betydning, spørsmålet om den korporative tillitsmannsordningen og om undertrykkingen av politisk virksomhet i militæret, og til artikler som propaganderte militærapparatets klassekarakter spesielt og den sosialistiske revolusjonen generelt. Avisa var av utpreget politisk karakter. Redaksjonen bestrebet seg helt tydelig på å gi selv de minste disiplin- og velferdsspørsmål et revolusjonært perspektiv, på å knytte alle sider av soldatkampen sammen med arbeiderklassens revolusjonære kamp.

Til gjengjeld reagerte de militære overordnede med både å skremme med garnisonsoppstillinger og med å sette i verk en omfattende etterforskning, ledet av sentrale folk fra det militære etterretningsvesenet.

- Men dere tre var ikke tiltalt for å ha laget avisa?

- Nei. Tiltalen mot oss lød utelukkende på at vi skal ha distribuert hvert vårt ene eksemplar til tre andre soldater, noe vi nektet oss skyldig i.

- Har det vært reist andre tiltaler i sakens anledning?

- Nei, tiltalen mot oss tre er det eneste påtalemyndigheten har kunnet vise etter en langvarig etterretningsvirksomhet og en omfattende politietterforskning - hvor bl.a. i alt 18 av våre medsoldater har forklart seg. I tiltalen mot oss kunne påtalemyndigheten bare gjøre bruk av tre av disse vitneforklaringene, som mer eller mindre vagt innebar påstander om at vi hadde "utlevert" et eksemplar av avisa. Det ytterst tynne i dette "bevismaterialet" går bl.a. fram av at den ene av disse tre vitnene i sin første forklaring hevdet at han hadde fått utlevert avisa av en av de tiltalte, Tarjei Haugen, mens han noen

måneder seinere - under selve rettsopptaket - påsto at det var jeg som ved den samme anledning hadde gitt ham avisa. Det dreier seg tydelig med andre ord om et vitne som plukket ut oss på grunn av vår politiske oppfatning, som han kjente, og ikke på grunnlag av faktiske forhold.

For det første er det for øvrig bemerkelsesverdig at ingen av de tre tiltalte nærmeste rom- og troppskamerater er avhørt i sakens anledning, noe som ville vært naturlig hvis en var interessert i virkelig å få klarlagt skyldsspørsmålet. For det andre ble ingen av de tre vitnene som tiltalen var basert på, innkalt til selve rettssaken. Påtalemyndigheten stolte tydeligvis ikke en gang såpass på dem. Derimot innkalte påtalemyndigheten et vitne, tidligere sjef på Porsangmoen og nåværende oberst og sjef for brigade nord, Kjell Hope, som skulle uttale seg generelt om de tre tiltalte og om forholdene på Porsangmoen, og to vitner - en major fra Finnmark Landforsvar og en politikonstabel - som skulle "forklare" for retten hva vitnene hadde forklart.

Utdrag av brev fra krigsadvokaten i Distriktskommando Nord-Norge av 11/1 1973:

"Det er opptatt i alt 18 forklaringer."

"Det har vært en meget verdifull etterforskning."

"Det dreier seg om personer som forsettlig overtrer Forsvarets regler om politisk virksomhet i forlegningene, og som bevisst forsøker å undergrave Forsvarets virksomhet."

"Forholdene som er omtalt i skriv fra 6. divisjon av 15/11-72 mener DKN er av sekundær art." Avissaka bør prioriteres.

"Påtalemyndighetene bør likeledes ta denne saken som et spesialoppdrag og la etterforskningen skje ved dertil egnede etterforskere."

(Gjenpart til Generaladvokaten.)

Vi tre tiltalte trådte allerede på Porsangmoen åpent fram blant soldatene som kommunister og sosialister, og vi sto i spissen for soldatenes interessekamp som soldatenes valgte tillitsmenn - bl.a. var jeg hovedtillitsmann for soldatene på Porsangmoen. Slik hele saken ble lagt opp og skulle føres, er det tydelig at det var av denne grunn vi skulle dømmes, ikke på grunnlag av "bevismaterialet".

- Hvorfor tok det så lang tid før saken kom opp? Det er jo snart to år siden dere ble dimittert.

- Grunnene til dette bekrefter bare ovenstående påstand om at vi egentlig sto

tiltalt for vår politiske oppfatning og vår interessekampvirksomhet, og ikke på grunnlag av tiltalebeslutningen. Under rettssaken kom det fram at hovedgrunnen til at saken hadde tatt så lang tid, var at både sjefen for Vest-Finnmark politidistrikt og til og med forsvarers egen generaladvokat på grunn av bevisets ytterst svake stilling hadde vært innstilt på delvis å henlegge saken, delvis å avgjøre den med påtaleunntatelse (noe vi tre tiltalte selvsagt ikke hadde akseptert). Derfor hadde saken blitt liggende i mange måneder. Når saken likevel til slutt ble tatt opp, skyldtes det press på påtalemyndigheten fra militært hold. Dette ble eksplisitt opplyst av aktor i rettssalen, og ble fullt ut bekreftet av to brev til påtalemyndighetene fra Finnmark Landforsvar og Distriktskommando Nord-Norge som vi tiltalte har skaffet oss kjennskap til, hvor det går klart fram at de militære ønsker at saken blir tatt opp og at vi blir rammet på grunn av vår politiske holdning og tillitsmannsvirksomhet. (Jfr. utdrag av brevene som er gjengitt i ramme i dette intervjuet.) En ytter-

Utdrag av brev fra Finnmark Landforsvar av 5/1 1973:

"FLF slutter seg til GPs (Garnisonen i Porsangers) vurderinger, og understreker viktigheten av at det nå virkelig skjer noe i denne saken."

"En soldat (aktiv M-L) kan alt utpekes."

"FLF har skjellig grunn til å mistenke Ol Berntsen for i alle fall å ha vært hovedmannen bak urolighetene på GP og for å ha medvirket til Sporlys."

"Det er grunn til å anta at M-L-aktivistene ikke kommer til å innstille sitt arbeid på GP fordi om flere av de kjendte er dimittert. En tror det er klokt å anta at spillet vil bli fortsatt. Og det er FLFs inntrykk at Porsangmoen er stedet hvorfra M-L-aktivistene forsøker å utbre sin virksomhet i Finnmark. En har kjennskap til flere forsøk i så måte."

ligere bekreftelse har statsadvokaten i Troms og Finnmark gitt, ved å uttale overfor en av de tiltalte at bakgrunnen for at saken ble tatt opp, bl.a. var et bestemt inntrykk av at vi hadde en forsvarsfiendtlig holdning allerede da vi gikk inn i militæret. Den samme statsadvokaten satte seg for øvrig bestemt imot å overføre saken til Østlandet, slik at det ikke ville eksistere noen unnskyldning for å la være å innkalle de tre vitnene som tiltalen var basert på, og slik at vi kunne ha fått etablert et effektivt forsvar i saken. Den oppnevnte forsvarsadvokaten var fra Hammerfest, og vi kunne dermed ikke etablere noe tilfredsstillende samarbeid med ham.

Forts. neste side

Militær offensiv...

- Hvordan forløp selve rettssaken?

- Vi tre tiltalte gjorde det straks klart at vi hadde et bestemt inntrykk av at vi sto i rettssalen på grunn av vår politiske oppfatning og vår tillitsmannsvirksomhet, og ikke på grunn av selve tiltalen. Vi framhevet at det var derfor en ville ha oss dømt, og at dette var det ikke grunnlag for i norsk lov. Vi henstilte til retten å holde seg til selve tiltalebeslutningen og skyldsspørsmålet, og krevde at all vitneførsel som ikke angikk tiltalepunktene ble avvist. Dette ble faktisk imøtekommet av rettens formann, sorenskriveren i Hammerfest, og etter dette sto aktorateret ribbet for vitneførsel. Det ble ikke noe av de opprinnelig planlagte framstillinger av vår generelle virksomhet og forholdene på Porsangmoen. Det eneste oberst Hope fikk si, var et nei på spørsmålet om han hadde sett oss dele ut noen avis - og for øvrig en uhyre sleip og taktisk bestemt uttalelse om at vi tre hadde vært "ypperlige soldater". Majoren fra Finnmark Landforsvar måtte nøye seg med å peke på en selvmotsigelse i en av vitneforklaringene. Det tredje vitnet - politikonstabelen fra Hammerfest - ble trukket.

For øvrig påviste vi det uholdbare i "bevismaterialet", og nektet oss skyldige.

- Likevel ble dere dømt?

- Ja, vi ble altså dømt til tre ukers betinget fengsel, noe som var i samsvar med aktors påstand. Med en strafferamme på to års fengsel for den handlingen vi ble funnet skyldig i, kunne vi vel neppe ha fått en lavere dom. Aktor begrunnet sin lave påstand med at det var gått så lang tid siden handlingen var begått. Den egentlige begrunnelsen var åpenbart for det første at skulle han få oss dømt på grunnlag av dette "bevismaterialet", måtte påstanden ikke være for sterk. For det andre har påtalemyndigheten og de militære ønsket å statuere et eksempel og skape en presedens, samtidig som de ikke ønsker for mye bråk omkring saken, noe de kunne være sikre

på at en sterkere dom ville medføre. Også dette har statsadvokaten i Troms og Finnmark gitt uttrykk for overfor en av oss tiltalte, ved å uttale at "hvis ikke dere lager noe show omkring denne saken, skal heller ikke vi gjøre det".

- Aksepterer dere dommen?

- Nei, absolutt ikke - den vil bli anket. Det spillet som her har foregått fra militært hold, må avsløres og veltes. Ut fra tiltalebeslutningen og selve skyldsspørsmålet ser dette ikke ut som noen stor sak. Men saken har altså etter hvert vist seg å inneholde større og viktige dimensjoner. Realiteten i saken er at det her er begått et klart overtramp i forhold til norsk lov. Som et ledd i den pågående offensiv fra et mer eller mindre fascistisk officerskorps er vi blitt tiltalt og dømt, ikke på grunnlag av det sviktende "bevismaterialet", men på grunn av først og fremst vår politiske oppfatning. Kjernen i denne saken er et forsøk på å skape presedens for at norsk lov ikke gjelder for kommunister. Dette er et alvorlig anslag mot de borgerlige rettighetene generelt, som ikke bare kommunistene, men

også alle ærlig borgerlig-demokratisk innstilte har interesse av å slå tilbake. Innskrenker en først de borgerlige rettighetenes allmenngyldighet til ikke å gjelde kommunister, så har en også åpnet vegen for ytterligere innskrenkninger, som til slutt kan ramme de største grupper.

Vi tre tiltalte ble snart enige om at hvis vi her ikke skulle gi konsesjoner til militærrets anslag, måtte vi åpent erklære vår kommunistiske og sosialistiske holdning - ikke prøve å vri oss unna denne problemstillingen. Hadde vi gjort det siste, hadde vi likevel ikke unngått å bli dømt på grunn av vår politiske oppfatning, men bare bidratt til å tilsløre saksforholdet og gi den skapte presedens økt styrke. Vi hadde nettopp gått med på det premiss at hvis vi hadde vært kommunister, hadde det vært riktig å dømme oss - også på grunnlag av sviktende "bevismateriale".

Dette er det perspektivet saken nå har, og som saken må føres videre ut fra, slutter Harald Børntsen.

LES OGSÅ

Organ for Marxist - Leninistisk ungdom

Marxist-Leninistisk Ungdom
Postboks 41 - Postnr. 1345 Østerås

Om studiearbeidet

Kommunistisk Arbeiderforbunds grunn-sirkel i marxismen-leninismen-Mao Tse-tungs tenkning bygger på 6 møter.

1. Grunnlaget for samfunnsutviklingen og classespørsmålet.
2. Kapitalismens politiske økonomi.
3. Staten - den herskende classes undertrykkelsesredskap.
4. Imperialismen - kapitalismens høyeste stadium.
5. Det kommunistiske parti.
6. Kampoppgavene i dag - kampen for dagskravene og kampen for et kommunistisk parti.

Litteratur som benyttes er følgende:

Marx: Det kommunistiske manifest, kr.1.
Heftet "Politisk økonomi" utgitt av Kommunistisk Arbeiderforbunds studieutvalg, kr.3.-
Heftet "Staten" av Lenin, utgitt av Kommunistisk Arbeiderforbunds studieutvalg, kr.3.-

Heftet "Utdrag av arbeidstvistlovene og lov om lønnsnemnd i arbeidstvister", kr.1.-

"Hovedavtalen mellom LO og NAF (LO), gratis.

Heftet "Hva er imperialismen", utgitt av Kommunistisk Arbeiderforbunds studieutvalg, kr.3.-

"De økonomiske kampers lærdommer" (Strassbourgetesene), kr.4.-

Kommunistisk Arbeiderforbunds prinsipp-program og arbeidsprogram er offentliggjort i Røde Fane nr.1-1973, kr.2.-

"Den dialektiske og historiske materialisme" av Stalin (hefte Ny Dag eller Oktober), kr.4.-

J. Stalin: "Partiet" (hefte utgitt av Kommunistisk Arbeiderforbunds studieutvalg), kr.3.-

Som tilleggslitteratur kan dessuten anbefales:

Lenin: "Staten og Revolusjonen".

Marx: Lønn, pris og profitt.

"Unntakslovene og NATOs beredskapsplaner" (utg. av Kampanjen Norge ut av NATO, som hefte).

"Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid's første program."

"Sitater fra Formann Mao Tsetung" - (Den lille røde).

Møteplanene er lagt opp med flest mulige praktiske eksempler. Utgangspunktet for studiene er at teorien må anvendes i praksis hvis den skal bli en materiell kraft.

Ta kontakt med Kommunistisk Arbeiderforbund!

Organiser studievirksomhet på din arbeidsplass eller i ditt boligområde!

SYNSVINKELN

Gerhardsen - DNAs svar på Roger Moore - har slått til igjen. Ikke med en Kråkerøy-tale denne gang, tvertimot, for tiden går Helgenen inn for samling av arbeiderbevegelsen. Nei, denne gangen lanserer han en parole som skal lyse opp som et banner for den norske arbeiderbevegelse. I all sin enkle genialitet lyder parolen: "Den langsomme revolusjonen - en tryggere vei." (Arbeiderbladet 25/9.74.)

Han påpekte videre ifølge referatet "at det hadde funnet sted en revolusjon i Norge. Men denne revolusjonen har ikke kostet et eneste menneske livet - og den har ikke tatt friheten fra noen, bare begrenset retten til økonomisk å utbytte andre."

Vi har her i Arbeideren i flere artikler påvist hvordan de store selskaper har øket sin profitt, de er blitt rikere og rikere; under DNAs tid har det blitt flere millionærer, og skattesnyteri og momsunddragelse på flere millioner er blitt dagligkost i avisene.

Hvem må betale dette? Selvsagt arbeiderklassen. Med økt utbytning. Det har vi også påvist i Arbeideren i flere artikler hvordan presset øker og reallønnen synker.

Denne revolusjonen har ikke tatt friheten fra noen, sier Gerhardsen. Det er sant at den ikke har tatt friheten fra kapitalistene til å intensivere sin utbytning. Men har arbeiderne noen frihet til å bestemme over sitt eget liv?

Overhodet ikke. Han er underkastet de lover og de regler som bestemmes av kapitalistene slik det er i et samfunn som Norge hvor den herskende klasse er kapitalismen.

Og unntakslovene som DNA under Gerhardsens ledelse sørget for å få igjen er i sin helhet rettet direkte mot arbeiderklassen. Unntakslovene er et våpen i kapitalistenes hender for å holde arbeiderklassen på plass: Gå på arbeid, sov og spis og gå på arbeid igjen, ikke streik, men finn deg i alt. Gerhardsen snakker mot bedre vitende, han vet godt at alt han sier er konkret løgn, men som kapitalismens agent i arbeiderbevegelsen er det hans jobb å lu-

re arbeiderne. Gerhardsen sier at i "denne revolusjonen" har ikke noen mistet livet. Han "glemmer" de arbeiderne som blir syke og dør på grunn av sykdommer de har pådratt seg i helsefarlig arbeid.

Gerhardsen betrakter arbeideren på samme måte som en bedriftsleder, arbeideren er god nok så lenge han er frisk, sterk og kan arbeide hardt og tåle det økende press og fremfor alt holde kjøft og ikke bli opprørsk.

Det kommer fram senere i referatet hvor Gerhardsen med dårlig skjult bitterhet går løs på de opprørske. "Enkelte foreninger og klubber er resolusjonsgjengangere. De kritiserer og stiller krav til arbeiderbevegelsens tillitsmenn og øverste organer."

Tenk det! Arbeiderne er så frekke at de stiller krav til de tillitsmenn de selv har valgt, som de selv betaler gasjen til - og den er ikke liten!

Vi forstår så godt den bitterhet som DNAs og LOs ledelse må føle. Men virkeligheten er nå engang den at sannheten lar seg ikke stoppe, før eller senere vil sannheten om DNAs klasseforræderi trenge seg inn i arbeiderbevegelsen. Kapitalismen vil selv sørge for det, for slik er kapitalismens økonomiske lov at den selv skaffer fram de krefter som er nødvendig for å styrte den. Det økende profittbehov som krever mer intens utbytting av arbeidskraften, vil avsløre kapitalismens sanne ansikt.

Da vil også samling av arbeiderklassen komme, men ikke på DNAs parole "den langsomme revolusjonen", men på prinsipper grunnlagt av Marx og Lenin. Økende innsikt i marxismen-leninismen vil gi arbeiderklassen forståelse for sin egen situasjon og rolle, de vil raskt forstå hvem som er venn og hvem som er fiende. Skjerpingen av klassekampen vil avsløre DNAs prek om fred mellom klassene som en arbeiderfiendtlig parole. De vil forstå at den "langsomme revolusjonen" ikke er noen revolusjon i det hele tatt, men en videre utvikling av kapitalismen.

De vil forstå nødvendigheten av å slutte seg sammen under en politisk ledelse, etter prinsippet: Enhet på klassekampens grunn.

Det er grunn til å tro at DNAs ledere i framtiden vil møte ytterligere skuffelse i form av "opprørske resolusjonsmakere" som Gerhardsen kaller arbeiderne. Samarbeidsideologien vil miste sin tiltrekning parallellt med avsløringen av kapitalismen. Den bitterhet som classesamarbeidets talsmenn opplever nå er bare begynnelsen.

OBS.

Sentralkomiteen i Kommunistisk Arbeiderforbund har på møte 26. og 27. oktober 1974 gjort følgende resolusjon i forbindelse med de pågående streikekampene:

Den streikekamp som heismontørene og telefonsentralmontørene nå står oppe i, fortjener hele arbeiderklassens solidariske støtte. Etter at NAF kom med sitt lockout-varslet har denne streikekampen gått inn i en ny fase.

NAFs hensikt synes klar. At de ønsker tvungen voldgift, vet alle. Men lockout-varslet tar i første omgang sikte på å gi borgerskapets agenter i arbeiderbevegelsen et grunnlag til å presse de streikende tilbake til arbeidet på NAFs premisser.

LO har tydelig nok anstrengt seg for å realisere NAFs siktemål. LO "protesterer" mot lockout-varslet. Men i stedet for å gi støtte til de streikende og deres krav, uttrykker de samtidig håp om at meklingen kan føre til gjenopptakelse av arbeidet uten at krava er innfridd, og uttaler seg på linje med NAFs appell til de streikende om å forholde seg "solidariske" med et samlet lønnsoppgjør som har styrket profitten, og svekket lønnsandelen. LO gjør igjen sin rakkertjeneste for kapitalen. På

denne måten forsøker de å utnytte arbeidernes spontane og økende sympati med de streikende og deres skarpe reaksjon på lockout-varslet i sitt forsøk på å falle de streikende i ryggen.

Men LO-ledelsen er allerede nå så kompromittert i denne saken at den vanskelig kan klare dette aleine. Vi vet bestemt at kapitalen har en ny reserveskanse som nå vil stå fram og prøve å "gjøre det bedre" enn den nåværende LO-ledelsen. SVs lunkne holdning i streikens første fase kunne forbause mange. Men arbeidere som har vært i streik før, kjenner kapitalens reserveskanse. De har direkte erfaring med at en bestemt type såkalte venstre-orienterte tillitsmenn i fagorganisasjonen infiltrerer spontane sympatibevegelser for å reversere disse, slik at de i siste omgang kan brukes som et pressmiddel mot de streikende. Den bevegelsen som nå er igang på arbeidsplassene, forsøker de allerede nå å rette inn utelukkende mot lockout'en, og ikke til støtte for de streikende og deres krav. Slike intriger må avsløres og bekjempes. Aksjonene må gi direkte støtte til de streikendes krav - krav som fremmer hele arbeiderklassens interesser.

Sympatistrikeaksjonene må utbygges og forsterkes. Bare en slik utvikling

kan vise tilbake kapitalistenes lockout.

De streikende har bare en veg å gå: å fortsette kampen uansett hvilke midler borgerskapet og dets stat setter inn, f.eks. tvungen voldgift. Heismontørene har selv tidligere åpent erklært sin vilje til å føre kampen videre på tvers av lovverket. Bare slik kan streiken føres til seier. En vakling på nettopp dette punkt vil umiddelbart bli oppfattet og utnyttet av NAF, borgerstaten og deres agenter. En klar holdning, derimot, vil utløse den solidaritet som er nødvendig for å føre kampen til seier.

Avvis "kompromissmakere" som har til hensikt å føre de streikende tilbake til arbeidet på NAFs premisser!

Full støtte til de streikende og deres krav!

Sympatistrikeaksjoner er nå det viktigste våpen!

Stol på arbeiderklassens egne krefter!

Sentralkomiteen i
Kommunistisk Arbeiderforbund.

Telefonsentralmontørene:

Vi går ikke tilbake til jobben før krava er innfridd!

Den 7. oktober gikk 250 telefonsentralmontører ved Standard Telefon og Kabelfabrikk ut i streik. "den røde Arbeideren" har intervjuet de streikendes forhandlingsutvalg, og spurte først om hvilke krav de streikende stiller.

- Det viktigste er for det første et krav om nytt lønssystem, som stiller oss på linje med andre elektroinstallatører. I dag er vår lønn direkte avhengig av hvor hardt de jobber i kabelfabrikken - vi får 96% av det totale gjennomsnitt der. Vi ønsker et eget lønssystem, som også vil bringe oss på høyde med andre installatører.

For det andre stiller vi krav om sikring av vårt fag, ved at det kommer inn under lærlingeloven. I dag forsøker arbeidsgiverne derimot å uthule fagene, i den hensikt å kunne skaffe seg så billig arbeidskraft som mulig.

For det tredje krever vi etterbetaling, også om vi har vært i streik. Arbeiderne skal ikke straffes på pungen om vi har måttet bruke streikevåpnet!

- Og dette vil ikke motparten gå med på?

- Motparten har i realiteten ikke en gang villet forhandle. NAF og bedriften hadde tvert om helt tydelig på forhånd avgjort at de ville gå rett til mekling. I meklingen ble det først brudd på spørsmålet om eget lønssystem. Vi firte til og med på dette, men det anbefalte forslaget ble stemt ned med 147 mot 86 stemmer (dvs. 92,1 % stemmedeltakelse i alt).

- Og nå firer dere ikke?

- Nå går vi ikke tilbake til jobben før krava er gått gjennom. Også etterbetalingskravet. Det er ikke minst på grunnlag av dette kravet vi får støtte fra en stadig økende del av arbeiderklassen. NAF vant første runde i kampen om dette prinsippet gjennom elektrikervoldgiften og overfor kjøttarbeiderne. Nå skal vi slå en bresje gjennom NAF på dette punkt, slik at ingen skal nøle med å ta i bruk streikevåpnet på grunn av manglende etterbetaling.

- Dere samarbeider med heismontørene?

- Ja, dette er naturlig blant annet ut fra at vi streiker for delvis det samme - etterbetalingskravet og fagbeskyttelsen er felles. Heismontørene har vært et forbilde for oss. Vi har lansert deres parole om at streik ikke er ferie, og har fulgt deres streikeorganisasjonsopplegg med valg av egen streikekomite, PR-komite osv. Dette har ført til en stigende aktivisering av medlemmene i vår forening, som bare er tre år gammel - tidligere var vi direkte tilsluttet avd. 1 av NEKF. Det intime samarbeidet med heismontørene gir oss økt styrke, noe som ikke minst er viktig overfor NAFs offensiv.

- Hva er NAFs taktikk overfor dere?

- NAF forsøker for det første ved hjelp av manipulering med statistikken å gi

inntrykk av at vi er en høytlønnert gruppe. I virkeligheten mottar vi lavtlønnstillegg, vi ligger langt under de installasjonsfag som vi bør sammenliknes med, og vi ligger til og med 11 øre under gjennomsnittet i de ti største industribedriftene i Oslo. For øvrig forsøker NAF med dette å avlede oppmerksomheten fra de kravene som gjelder alle arbeideres framtid - etterbetaling og fagbeskyttelsen, for på denne måten å splitte streikestøttefronten både for oss og heismontørene. Lockout-varslet

å gå tilbake til jobben, et klart forsøk fra NAF på å skape splid blant arbeiderne som forbundsledelsen dermed fulgte opp. Dessuten har LO-sekretariatet kommet med en alt for rund uttalelse om bruk av tvungen lønnsnemnd i konflikten.

- Hva mener dere om tvungen lønnsnemnd?

- På linje med heismontørene går vi mot bruk av tvungen voldgift. Her vil vi prøve å presse LO til å ta et klarere og skikkelig standpunkt. Vi venter nå en klar støtteuttalelse fra LO. Vi rekner

for 90 000 mann er et ledd i dette. Det virker imidlertid stikk mot sin hensikt. Forbitrelsen og støtten til oss blant andre arbeidere bare øker.

For øvrig stiller vi et stort spørsmålstegn ved den type "solidaritets"prinsipp som NAF anvender på forholdet mellom oss og andre arbeidere. Tidligere fellesoppgjør har ikke løst våre problemer. Når de forbundsvise oppgjør nå ga oss nye muligheter, kan vi ikke basere oss på oppgjørsresultatet for andre forbund. Vi kan for eksempel ikke basere oss på det elendige jern- og met.tillegget, og av den grunn moderere våre krav overfor våre arbeids"givere".

- Hvordan har LO-ledelsen stilt seg?

- Vi har fått en henvendelse fra forbundet om å være villige til å godta forslag over bordet i meklingen, noe vårt streikemøte blankt har avvist. Forbundsledelsen spilte dessuten en dårlig rolle da den i begynnelsen av streiken uanmeldt kastet fram på streikemøte en henvendelse fra NAF om innfrielse av etterbetaling hvis en var villig til straks

ikke med noe dolkestikk i ryggen derfra.

- Men hva vil dere gjøre hvis regjering og storting likevel bruker tvungen voldgift? Vil dere da - som heismontørene sa de ville gjøre før sin streik - nekte å akseptere den?

- Dette har vi ennå ikke tatt stilling til. Men som sagt venter vi ikke et slikt dolkestøt - heller ikke fra regjeringens side. Skulle det likevel komme, må vi ta det opp på streikemøte. Får vi støtte fra fagbevegelsen, vil vi kunne føre streiken videre som ulovlig. Men for å kunne streike ulovlig er vi helt avhengig av økt pengestøtte til kassa, slutter forhandlingsutvalget, som består av Ole Fossbraaten, Knut Frøyså, Nils Bakken, Øivind Berg, Per Schulhus og T. Arnøsen.

"den røde Arbeideren" minner dermed på ny om hvor støtten skal sendes: Streikekomiteen avd. 242 NEKF, Tlf. sentralmontørenes Forening, Grønlandsleir-et 47 c, Oslo 1 - postgirokonto nr.: 22 41 75 !

Italia, som for noen år siden var det internasjonale borgerskapets "økonomiske under", er i dag et land der økonomien står foran sitt totale sammenbrudd. Vareproduksjonen rammes av stadig større kriser. For ei tid tilbake kunne en lese i dagspressen at FIAT-konsernet hadde over 300 000 usolgte biler på lager. Også andre sektorer innen industrien har i dag store vanskeligheter med å finne markeder for sine produkter. Resultatet er permitteringer og oppsigelser av arbeidere. Det er i dag en stadig økende arbeidsløshet i landet. For å bøte på dette, har enkelte bedrifter, bl.a. FIAT, forsøkt å innføre 3-dagers uke, uten at dette på noen som helst måte vil løse problemene. Ingen italiensk regjering er i dag i stand til å få bukt med disse anarkistiske og kaotiske tilstandene i landet. Den ene regjeringskrisa avløser den andre. For igjen å stable en holdbar økonomi på beina, blir milliardlån tatt opp hos partnerne innen EEC, først og fremst Vest-Tyskland, men pengene bare forsvinner i et bunnløst sluk. Ingenting ser ut til å hjelpe.

Byrdene av krisa er det den italienske arbeiderklassen som må bære. Inflasjonen og prisstigningen det siste året har gått over alle grenser. Prisene på matvarer har steget med over 20% i løpet av de siste 10 måneder, og boomkostningene stiger i et stadig økende tempo. Mange arbeiderfamilier har store vanskeligheter med å få endene til å møtes, og fler og fler innser at det bare er den organiserte kampen som kan slå disse angrepene tilbake. Motsetningene mellom proletariat og borgerskap vil p.g.a. den økonomiske krisa bli forsterket. Krisa klargjør for arbeiderklassen hvem som sitter med makta, hvem som har de sosiale godene i landet, og hvem som daglig må kjempe for føda.

FASCISTENE - FØR OG NA.

Mens arbeiderklassen får sine leveforhold stadig forverra og daglig må ta opp kampen for i det hele tatt å overleve, forbereder fascistene seg på å ta over makten. Hensynsløse mordattentat, bombeattentat mot tog/busser og demonstrasjoner er deres metoder i forsøket på igjen å opprette Mussolinis fascistiske diktatur. Det er her interessant å se litt på hvordan det statlige byråkratiet i Italia er bygd opp, og hvilke metoder nyfascistenes forbundsfeller i 1920/30-åra benyttet seg av for å ta over makta.

Det italienske statssystemet er preget av et kraftig, overvokst byråkrati, hvor enkelte skikt har den hele og fulle kontroll over lavere instanser. Systemet er bygd opp slik at enkelte organer sjøl kan bestemme hvor fort de forskjellige saker skal behandles. De kan ganske enkelt helt på egen hånd trenere og lamme en saksbehandling i årevis. Det sier seg sjøl at systemet er ideelt for korrupsjon og bestikkelser. Mange av Mussolinis og fascismens ledsagere og medarbeidere sitter i dag i nøkkelposisjoner i det italienske statsbyråkratiet. Fascismens nederlag i 1945 var ikke endelig, ingenting ble gjort for å fjerne alle med brune sympatier.

Parallellene mellom fascismens forberedelser i 1920-åra og dagens fascist-ers metoder, er helt klare. Mussolini var fra sin ungdom en ivrig anti-reform-

ist og anti-parlamentariker. Han var i begynnelsen en ivrig socialist, redaktør av avisa "Klassekampen", men gikk seinere over i fascistenes rekke. Han krevde en samfunnsomveltning, ikke bare ubetydelige reformer. Dette var til en stor grad årsaken til at bevegelsen til Mussolini raskt fikk vind i seilene og vant store framganger. Mussolinis bevegelse hevdet sjøl å ta utgangspunkt i virkeligheten, dvs. virkeligheten slik vanlige folk så den på overflata. Eller som Mussolini sjøl uttrykte det: "Faste dogmer er bare lenker. Vi har hverken republikanske eller monarkistiske, hverken katolske eller anti-katolske, hverken sosialistiske eller anti-sosialistiske dogmer. Vi er problemister, realister og realisatorer."

I tida fra 1920-22 organiserte Mussolinis parti terroraksjoner mot arbeiderorganisasjoner ved å utføre attentater mot arbeidermøter og revolusjonære ledere. Avisredaksjoner ble satt i brann ved bombeeksplosjoner. Samtidig fikk han betydelig pengestøtte fra storfinansen, noe som var grunnlaget for hele bevegelsens virksomhet. Situasjonen i 1920-åra har som en ser mange likhetstrekk med situasjonen i dag.

FASCISTENE OG POLITIAPPARATET

I intimt samarbeid med deler av det italienske politiet forbereder fascistene åpne provokasjoner mot arbeiderdemonstrasjoner og streiker. I Milano f.eks. har det opptil flere ganger vært foretatt mordattentat mot ledere for vens-treorganisasjoner, bl.a. mot formannen i organisasjonen Movimento Studentesco. Grunnen til at deler av politiet helt åpent samarbeider med de fascistiske terrorgruppene, er at fascistene etter hvert maysommelig har infiltrert og etablert seg innenfor politi- og voldsapparatet, såvel i høyere deler som helt nede i de lokale kommunale politistyrker. Til tross for at sterke krefter innen byråkratiet har prøvd å skjule det, har flere rettssaker avslørt at politiet åpent har provosert fram sammenstøt mellom fascistiske og arbeidere ved demonstrasjoner etter på forhånd å ha lagt opp en slagplan i samarbeid med fascistene. Det er også blitt avslørt at fingerte attentat mot politiembetsmenn er blitt foretatt for at politiet skulle få et påskudd til å sette i gang aksjoner mot revolusjonære. Vi ser her at voldsapparatet i Italia som i Norge, er rettet direkte mot arbeiderklassen.

Etterhvert som krisa kommer nærmere og inflasjonen øker, økes også motsetningene innen borgerskapet, mellom det en kan kalle monopolistene og lavere deler. Monopolistene tilegner seg under slike forhold en ekstra profitt, monopolprofitten, som til en stor grad også rammer andre lag av borgerskapet. Det er på denne bakgrunn en må se den brune fascismens historiske oppgave: Å samle og organisere borgerskapet ved å prøve å løse motsetningene innafor det. For å klare dette er det nødvendig å opprette en fascistisk politistat. Fascistene aksepterer ganske enkelt ikke en mellomting mellom anarkiet i dag og en politistat. Den brune fascismen uttrykker i dag klart borgerskapets samlede interesser.

FASCISMENS STRATEGI

At fascistene er på frammarsj har man kunnet registrere ved de lokale valg den seinere tida. Framgangen har vært særlig stor i hovedstaden Roma, hvor fascistpartiet MSI (Movimento Sociale Italiana) oppnådde en betydelig andel av stemmene. Fascismens strategi peker klart i én retning: Først skape kaos ved hjelp av illegale terrorgrupper og ved hjelp av kontaktnettet i det statlige byråkratiet. Når hensikten er oppnådd, og anarkiet ser ut til å herske, trer fascistpartiet MSI, som vel og merke "tar avstand fra" disse terroraksjonene, fram og forlanger ro og orden. Ropet på "den sterke mann" kommer fram, og dette kan i den situasjonen som hersker i landet, få respons, sjøl innafor arbeidernes rekke. Mange vil nok kanskje undre seg over følgende hendelser hvis en ikke ser disse i en bestemt sammenheng:

- Litt før sommerferien forsvant i løpet av en måneds tid så å si alle vekslere fra markedet. At dette skulle kunne ha noe med inflasjonen å gjøre, er utenkelig. Resultat: Kaos i varehandelen. Nærvesitet og usikkerhet hos "mannen i gata".

- I endel av de tette storbyene er smågangsterverneset en vanlig foreteelse. Politiets nærvær er her nødvendig for å hindre ran, naskeri og plyndring. Men plutselig en dag forsvinner ordenspolitiet og forblir borte i flere dager. Ingen kap gi noen forklaring. Resultat: Stigende nærvæsitet og usikkerhet, særlig hos småhandlere og småborgerskap. Man skal tydelig få føle hva anarki vil si.

Trafikkerte gatekryss som må dirigeres av politiet for at trafikken skal gå, blir plutselig uten bemaning. De offentlige myndigheter kan ikke gi noen forklaring. Ingen "vet noe". Et annet eksempel på hvordan trafikkaos kan oppnås, er følgende: Arbeidskjøperne i buss-selskaper sier plutselig opp tariffavtalen. Hva er da mer naturlig for bussjåførene enn å gå ut i streik. Men streik innen disse viktige kommunikasjonene er ensbetydende med kaos. Arbeiderne spør seg sjøl: "Er det egentlig vi som styrer og tjener på dette, er det egentlig vi som står bak denne streiken. Noe må ligge bak". Etter et par dager er en ny, men uforandret tariffavtale inngått. Folk spør seg: "Hva i helvete var hensikten? Hva kommer neste gang?"

- Telefonnettet blir plutselig dødt en dag. Ingen forklaring. Postsekker i tonnevis finnes på søppeldynge eller fiskes opp av elver. Ingen forklaring.

- En dag er militære tropper utkommandert. Slik vi denne gangen så det i juli, hadde tungt bevæpnede militærstyrker slått seg ned på Piazza d'Ferrari (Genovas "Karl Johan"). Hvorfor? Ingen "visste noe". 4 timer seinere forsvinner de plutselig.

- Nye "revolusjonære" oppdiktete grupper som maler røde slagord på husveggene, dukker opp, i det siste ov-

er 50 i tallet. Formålet ved å opprette disse fascistiske provokatorgruppene er klart: Å skape forvirring og kaos.

Det er nemlig et faktum at med utgangspunkt i fabrikkene og marxistiske studiesirkler, har en rød bevegelse i arbeiderklassen markert seg. De bruker husveggene til propaganda og agitasjon, samt til kommunikasjon. De røde slagord kan man se overalt i italienske industribyer. Men organisatorisk står bevegelsen splittet. Fascistene som ikke har noen mulighet til å stoppe arbeidernes politiske bevegelse, benytter nå seg av en taktisk linje. De prøver å hindre organisatorisk samling ved hjelp av provokasjoner. En av metodene er bl.a. å "delta" i røde slagord-kampanjer fordekt, men ved å markere oppslagene med underskrifter fra stadig "nye" marxist-leninistiske organisasjoner.

Meninga er å skape forvirring. De er interessert i å opprettholde oppfatningen om at det minst er 50 m-l-organisasjoner som innbyrdes er så uenige at samling er håpløst.

Dette er noen få eksempler på hvordan godt organiserte minoritetsgrupper kan spre forvirring og skape usikkerhet hos folk. Det faktum at bombeeksplosjoner kan forekomme hvor som helst og når som helst, gjør folk redde. En stiller seg spørsmålet: "Mot hvem retter attentatet seg denne gang?" Etter hver bombeeksplosjon dukker ofte helt ukjente og nye fascistgrupper opp og påtar seg ansvaret. "Ordino Nova" (Ny orden) tok f.eks. på seg ansvaret for aksjonen i Brescia, der 8 ble drept og 11 skadet. Og, som før nevnt, de bedyret sin uavhengighet av fascistpartiet MSI. MSI på sin side "raser" mot disse "anarkistiske, ekstreme" gruppene og mot regjeringas og myndighetenes udugelighet til å ordne opp. Deres krav er en "ny orden". De bygger møysommelig opp den gamle myten: "Vel, Mussolini fikk ihvertfall togene til å gå presis." MSI forbereder folk på det statskuppet de har planlagt i lang tid. Når tida er inne, slår de til, og setter igang arbeidet med å bygge en sterk politistat.

REVISJONISTPARTIET, PCIs rolle.

Hva gjør de italienske revisjonistene for å møte disse angrepene? PCI, revisjonistpartiet, har snart i en menne-skealder vært en trofast forsvare av det bestående borgerlig/kapitalistiske samfunnet. Lenge har borgerne drømt om "det historiske kompromiss", dvs. at PCI og kristelig-demokratene (tilsv. norske Høyre) skal danne regjering sammen. Hittil har dette ikke lyktes, men hvis ikke den kaotiske situasjonen i landet forandrer seg i nær framtid, er dette slett ingen umulighet. Vi ser og så at PCI benytter seg av "kampen" mot fascismen til å oppnå et så bredt samarbeid som mulig. Den fascistiske trusselen blir brukt som et påskudd til et regjeringssamarbeid med kristelig-demokratene. Parolen er: "Her må alle demokratiske og anti-fascistiske krefter stå sammen, vi må løfte i samlet flokk for å verne om nasjonens interesser."

PCI har gjennom sitt fagforbund, CGIL, stor innflytelse i fagbevegelsen. CGIL spiller samme ynkelige rolle i Italia i dag som GGT gjorde det i Frankrike før,

under og etter mai-opprøret i 1968, CGIL er i dag borgerskapets og kapitalens trojanske hest i arbeiderbevegelsen. Det revisjonistene streber etter er kort og godt å få arbeiderne til å samarbeide med kapitalistene. Derfor må PCI hindre arbeiderne i å gå til "ulovlige" streikeaksjoner for å sette fram sine posisjoner. Som en skjønner trenger borgerne PCI. Klassesamarbeidsprofeter under sosialistisk dekkefjer viktige redskaper borgerskapet benytter seg av for å stagge kamplysten hos arbeiderne.

PCIs metoder for å avlede arbeiderkampene er mange. "Streikene må føres innenfor lovens ramme", skriker revisjonistene. "Provoser ikke bedriftsledelsen, da setter den bare politiet på dere." Slike oppfordringer er vanlige fra den kanten. PCIs tese er at de "ville" streikene blir provosert fram av "uansvarlige anarkister", og faktum er at de ved flere anledninger har fått hjelp av provokatører fra MSI til å underbygge disse påstandene. Det har nemlig hendt at kamuflerte MSI-agenter har dukket opp på bedriftene og oppfordret til streik på tidspunkt som er uheldige for arbeiderne. Derfor er arbeiderne klemte mellom to fløyer innen sine egne rekker: Revisjonistene på den ene, provokatørene på den andre. PCI hamrer løs på de revolusjonære arbeiderne utenfra. Fascistene infiltrerer og rammer arbeiderne innenfra. Det er forsåvidt uinteressant om atakkene ledes fra samme partikontor, eller ikke. Hensikten er den samme.

Alle arbeiderkamper og aksjoner som er et uttrykk for kamp mot undertrykkelsen og utbyttinga, blir av PCI ledet inn i helt ufarlige baner. PCI prøver konsekvent å begrense konflikten ved å føre fram en rent økonomistisk politikk. Det politiske perspektivet ved streikekampene må for all del forties, slikt splitter bare arbeiderne, ifølge revisjonistene. Det er den "anti-monopolistiske" kampen partiet prioriterer. I sin kamp mot monopolkapitalen går PCI i Italia, i likhet med partiets forbundsfeller i Norge, inn for en så bred enhet som mulig på et helt prinsippløst grunnlag. Dette fører til at partiet åpent støtter små- og mellomstore kapitalister i deres kamp for å overleve. "I nasjonens interesse" har PCI flere ganger inngått kompromisser med de stadig skiftende regjeringer ved f.eks. å tilby 100 dagers arbeidsfred o.l. Dette har revisjonistene gjort i. situasjoner der arbeiderne på de største fabrikkene, fremst Fiat og Alfa-Romeo, har gått til "ulovlige" aksjoner.

De progressive kreftene i Italia har flere ganger krevd fascistpartiet, MSI, forbudt. Dette har PCI avvist med den begrunnelse at Italia er et demokrati der alle grupper uansett politisk farge har rett til å ytre seg! På denne måten er PCI en av fascismens støttespillere, og har gang på gang vist seg å være kapitalens trojanske hest i arbeiderbevegelsen. PCI spiller samme rolle i Italia som DNA/SV og andre reformistiske grupper gjør i Norge.

ITALIA OG KAMPEN MELLOM IMPERIALIST-BLOKKENE.

På bakgrunn av EEC og V-Tysklands milliardlån til Italia, er det interessant å se på hvilke interesser USA har i landet. Det er allerede blitt av-

slørt at CIA og USA la opp til et militærkupp ved nyttårsskiftet. Ei natt ved juletider i fjor hadde diverse fascistgrupper tatt oppstilling foran parlamentsbygningen og andre strategisk viktige plasser i Roma. Fascistene lot imidlertid være å slå til på dette tidspunktet. Antakelig sviktet det på et viktig ledd i planen, slik at det var taktisk riktig å vente ennå ei tid. Ved dette har USA vist at de ikke akter å la EEC få dratt Italia sterkere inn under sin innflytelsessfære uten kamp. Fiaskoen og nederlaget for USA i forbindelse med Kypros-konflikten, der Hellas glapp ut av hendene deres og nå tilnærmer seg EEC, gjør at USA og CIA blir mer og mer desperate for at de ikke skal miste nok et fotfeste i Middelhavsområdet. Samtidig ser vi at Sovjet tilsynelatende holder seg i bakgrunnen, men de slue sovjet-lederne lar hele tida revisjonistpartiet PCI, gjøre jobben for seg. Det "historiske kompromiss" er midt i blinken for Sovjets vedkommende. Italia skal bli et nytt Portugal med regjeringssamarbeid mellom revisjonister og borgerlige demokrater. Dette vil styrke Sovjets posisjon, samtidig som USA blir skjøvet i bakgrunnen. Det er på denne bakgrunn en må se PCIs hatske angrep mot arbeidere som går ut i "ulovlige" aksjoner.

Men etterhvert som kampen mellom proletariat og borgerskap tilspisser seg, vil imperialismaktens drømmer om herredømme over Italia forsvinne i det blå. Selv om venstrekreftene i landet er organisatorisk splittet, står de allikevel sterkt. PCIs klasseforræderi har åpnet øynene på mange arbeidere. De tradisjonelle fagforeningene blir for stadig flere sett på som nærmest ubrukelige i den revolusjonære kampen. Arbeiderne innser at kampen må føres på tvers av den borgerlige statens lovverk. Arbeiderklassens selvstendige organisering er veien å gå. Venstrekreftene i Italia prioriterer i dag den revolusjonære kampen mot fascismen. De gjør ikke som forræderne i PCI, bare å fordømme fascismen i ord, men går ut i aktiv kamp for å knuse fascismen og avvise alle fascistiske provokasjoner. Deres paroler går ikke på en parlamentarisk vei ut av krisa, eller krav på en demokratisk regjering utgått av det borgerlige parlament, som PCI forfekter.

PCIs bruk av den anti-fascistiske kampen for å få gjennomslagskraft for det før omtalte "historiske kompromiss", blir avvist som et forræderi mot arbeiderklassen. Proletariatets vei ut av krisa er den væpnede kampen. Det byråkratiske statsapparatet må knuses ved vold, og et nytt statsapparat i arbeiderklassens tjeneste må opprettes. Stadig flere italienske arbeidere innser at dette er veien å gå.

SPETTATORE ROSSA.

Gn ---

Det er noe godt i alle mennesker - ihvertfall når de har spist bløtkake. Dette visdomsordet har jeg tillatt meg å stjele fra et russekort, men likevel er det så sant, så sant.

Se nå bare på stortingsrepresentant Paul Thyness. Det er en kjent sak at et arrogant og overlegent menneske kan være både interessant og engasjerende, men da må arrogansen være parret med intelligens og framføres på en blendende, spirituell måte med et utsøkt, elegant ordvalg.

Jeg er enig med den våkne leser at det er vanskelig - for ikke å si umulig - å finne Thyness i denne beskrivelsen, men det var da heller ikke meningen.

Arroganse og dumhet kan imidlertid også tjene til noe godt - f.eks. som avskrekkende eksempel.

Abort er tidens moteord. Det setter følelser i sving hos svært mange mennes-

ker. Grupper som ellers er helt passive, viser en aktivitet som er forbausende. At kjerka kaster seg ut i diskusjonen er ikke uventet. Det er noe nesten amerikansk over den norske kjerka. Har den to valgmuligheter, så velger den alltid den gale.

Jeg er imidlertid imponert over argumentasjonen. Den er som alltid usaklig og god. Hva saken egentlig gjelder - hvem som skal bestemme til syvende og sist - er blitt borte i all praten. En diskuterer bare for og mot abort.

Litt enfoldig - jeg behøver ikke engang å spille - spurte jeg en ung løpeseddelutdeler på gata om hvilke prevensjonsmidler han ville anbefale for å unngå alle uønskede svangerskap.

Vet ikke, sa ynglingen, jeg er ikke gift, så jeg har ikke prøvd. Slik modenhet setter jeg pris på. Det er avholdenhet som er det store og eneste alternativ, men en kan ikke unngå å hø-

re noen rykter fra tid til annen om en viss kjønnsaktivitet også i kjerkelige kretser - høyt oppe til og med.

Det er vanskelig å forstå sammenhengen i alt dette, for når det vesle, uskyldige kreket først er kommet inn i denne vår jammerdal og vel og merke er blitt døpt, så gir kjerka blaffen i hele ungen. Om den lever eller dør - eller hvordan den lever - er fullstendig likegyldig. Men alle skal jo dø "åke-som" før eller senere - så det er kanskje lite interessant.

Forøvrig sitter en igjen med det inntrykket at den alminnelige og ondskapsfulle innstilling hos den "personlige kristne" motstander av sjølbestemt abort, er at hvis ei jente vil ha fornøyelsen - så får hun faen danse ta smellen også i Herrens navn.

LO retrett ... Forts. fra side 1

vel uttalte lønns- og prisminister Sagør for ikke lenge siden at han var tilhenger av Skånland-utvalgets forslag, og at saken snart burde fremmes.

LO på sin side har derimot nå foreløpig trukket sin tilslutning tilbake. Odd Høidal uttaler plutselig at forslaget vil bety slutt på den frie forhandlingsretten, og at LO ikke kan akseptere dette. Han presiserer samtidig at han dermed ikke er mot "inntektspolitikk" generelt, men at denne fremmes best gjennom eksisterende midler - som regjeringens kontaktutvalg, nødvendige underutvalg som kan nedsettes under dette, osv. Med andre ord: Forhandlings- og streikeretten skal fortsatt knebles, men på mer smidige måter enn Skånland-utvalgets direkte institusjonalisering av en korporativ statsform.

Dette ble indirekte uttrykt av LO-formann Aspengren i en tale på Elektriker- og Kraftstasjonsforbundslandsmøtet i september. Han uttalte her: - Det synes som om grupper utenfor vår egen bevegelse oppfattet vedtaket om forbundsvis oppgjør som uansvarlig. Med utgangspunkt i Skånland-utvalgets innstilling har disse vært opptatt av at inntektsoppgjørene bør sees i en større sammenheng. Årets tariffoppgjør har vist at oppgjøret er mer avhengig av realistiske holdninger hos alle parter enn formelle institusjoner.

Det Aspengren gjorde her, var ikke annet enn på den ene siden å gi et aldri så lite tips til borgerskapet om at det må slutte med å mase for mye på et Skånland-forslag som for øyeblikket virker altfor provoserende på arbeiderklassen, og på den andre siden om at også forbundsvis oppgjør kan bringe tilfredsstillende resultater sett fra borgerskapets synsvinkel. Innholdet - ikke formen - i "inntektspolitikken" er det viktigste.

Situasjonen er altså den at borgerskapet og dets lakeier i arbeiderbevegelsen har tatt to skritt tilbake etter

å ha tatt et alt for langt skritt fram i og med Skånland-utvalgets innstilling. De har nå innstilt seg taktisk på mer

tradisjonelle virkemidler i kampen for å holde lønna nede og øke profitten, slike som forbundsvis oppgjør, tvungen lønnsnemnd, kopling, kontaktvalg osv. De er også i ferd med å oppdage at SV- (og AKP-) slagordet om "gjør LO til en kamporganisasjon" ikke står i motsetning til dette, men vil gi de tradisjonelle virkemidlene ny livskraft - slik det ble demonstrert særlig tydelig i Jern- og Met-oppgjøret.

Det er imidlertid viktig at retretten er rent taktisk. Når LO-ledelsen mener at den "har tatt seg inn igjen", eventuelt med endel friske vitamininsprøytinger fra SV, vil den på ny på vegne av borgerskapet gå i spissen for forslag av Skånland-utvalgets type, om ikke nødvendigvis i samme form. Selve

kapitalismens utvikling krever et stadig bedre samordnet grep om lønnsutviklingen, og frambringer med nødvendighet et mer og mer korporativt statsapparat. Alternativet for arbeiderklassen er derfor på lengre sikt ikke fortsatt "fritt" lønsslaveri, men sosialismen.

HB

LES OGSÅ

PROLETARIAT I ALLE LAND FOREN DERE
GNISTEN

Organ for Kommunistisk Universitetslag

Fås ved henvendelse til:

Kommunistisk Universitetslag,
Filosofisk Institutt
Blindern
Oslo 3

Tlf. montørene...

Forts. fra side 1

Hvordan kunne NAF kjøre fram et så tilsynelatende dristig utspill som lock-out-varslet - uten nevneverdig nervøsitet for konsekvensene, midt i en høykonjunktur? Trass i at "løsning" på heismontørkonflikten lot vente på seg, skjedde det ingen bevegelse på børsen - ingen kapitaltransaksjoner ble observert selv i den siste uka før fristen løp ut. Alt dette vise at kapitaleierne hadde full kontroll over situasjonen. Det var de som var velorganiserte, og som også i siste instans var forvisset om at statsinngrep ville redde dem om andre veger ikke førte fram.

LO'S ROLLE

Når det gjelder andre veger, var for det første LO's rolle i heismontørkonflikten like utvetydig som tidligere. Heismontørene skulle manøvreres tilbake til jobben på NAFs premisser. Etterbetalingsprinsippet skulle oppgis på samme måte som i kjøttarbeiderstreiken. Heismontørene hadde imidlertid satt stolen for døra mot LOs forsøk på å få dem til gi opp kampen. Intrigemakerne nådde ikke fram - de trengte en ny situasjon, nye betingelser å arbeide ut fra.

NAF framskaffet denne situasjonen med å sende ut sitt lockout-varslet. LO fikk med dette et nytt påskudd for sin rakker-tjeneste. Nå pyntet de seg med følgende motiv: Heismontørene måtte vise "solidaritet" med 90 000 mann som risikerte å bli utesluttet fra jobben!

Denne fantastiske påstanden ble en hjørnestein for LOs særegne rolle i konfliktens siste fase.

LO'S RESERVEKANSE

Men om heller ikke LO-ledelsen med dette skulle duge, har kapitalen flere reserveskanse å sette sin lit til.

Lockout-varslet ble møtt med kraftige reaksjoner på arbeidsplassene. Det kom spontane vedtak om overtidsnektelse, samt forslag om kraftigere mottiltak. Fra arbeidernes egen latente bevissthet sprang kravet om direkte solidaritetsaksjoner for de streikende fram. (Tlf. montørene hadde nå trådt ut i streik for omtrent de samme krav som heismontørene.)

I den grad en ikke kunne stole på LO sto andre "tillitsmenn" med ambisjoner klar - denne gang fra "opposisjonen", hvor bl. a. SVs faglige kadre befinner seg. De fikk nå pålagt seg ansvaret mange steder - med å lede arbeidernes spontane bevegelse i riktig spor. Vi får bare si: Resultatet var i beste fall bedrøvelig. En greidde virkelig ut fra NAFs ledelse og strategi - først ved hjelp av LO og dernest ved hjelp av et spesielt sjikt av SV-tillitsmenn - å sprengne enheten og kampviljen blant de streikende.

Vi vet at formannen for SVs faglige utvalg i Akershus og formann i Heismontørenes Fagforening aktivt tok initiativ til å løsrive de streikendes forhand-

lingsutvalg fra de streikendes kontroll - i den viktige avslutningsfasen av kampen. Og dette var den første sprekken innad hos montørene - og det var den sprekken som nitidig ble meislet ut inntil en måtte se seg slått. Det var nettopp på spørsmålet om etterbetaling framstøtet ble gjort - en ville at heismontørene skulle gi forhandlingsutvalget "frie hender" til å gi opp kravet under meklingsforhandlingene. Dette ble avvist av de streikende, men til ingen nytte: et flertall av forhandlingsutvalget kom likevel ut av meklingen med et anbefalt forslag hvor etterbetalingsprinsippet var oppgitt.

MEN SLAGET ER IKKE TAPT!

Kapitalistene har likevel ennå ikke vunnet kampen om etterbetalingsprinsippet. Ved siden av kravet om eget lønssystem og om fagbeskyttelse har de fortsatt streikende tlf. montørene ved Standard Telefon- og Kabelfabrikk reist kravet om etterbetaling fra avtaleperiodens utløp.

Allerede før heismontørenes uravstemning sa tlf. montørene fra om at de betraktet det anbefalte forslaget fra flertallet i heismontørenes forhandlingsutvalg som et knefall for NAFs linje med økonomisk straff for de som velger å stemme ned et tarifforslag. De uttrykte skuffelse over LO-ledelsens og de lockout-impliserte forbundsformennenes holdning til heismontørenes etterbetalingskrav, og vedtok å stå hardt på sine krav uansett hva som ville skje i heismontørkonflikten.

Dermed står tlf. montørene tilbake på arenaen i rollen som forkjemper for hele arbeiderklassens krav og interesser.

Slaget er altså ikke tapt! NAF satset kaldblodig da de tok sjansen på lockout for 90 000 mann midt i dagens høykonjunktur - for nettopp å sikre maksimale

profitter under den pågående oljeutbygging. Men trass i triumfen i heismontørkonflikten - som sikkert er blitt feiret med adskillig skåling - har kapitalistene ennå ikke vunnet full seier i sitt forsøk på å demoralisere arbeiderne og knekke klassekampoppsvinget i fødselen. En seier for tlf. montørene vil snu situasjonen etter heismontørkonflikten opp ned!

Både tlf. montørene og alle som støtter deres kamp, bør nå dessuten ha trukket adskillige lærdommer om taktikken fra NAFs, LO-ledelsens og andre klasseforræderes side i forsøkene på å knekke arbeiderklassens kamp. Den viktigste lærdommen er at NAFs lakeier i arbeiderbevegelsen stadig vil forsøke å benytte arbeidernes spontanke sympatibevegelser for de streikende til å falle de streikende selv i ryggen. Arbeiderklassen må derfor sørge for å beholde kontrollen over sine egne sympatiaksjoner, og ikke overlate den til en ledelse som konsekvent går klassefiendens ærend, eller som ikke er i stand til å forstå bevegelsen i klassekampen.

Umiddelbart vil tlf. montørene ikke bli stilt overfor noen lockout-trussel - NAF måtte tross alt gi denne konsesjonen for å få gjennom sin vilje overfor heismontørene. Derimot vil tvungen lønnsnemnd bli en mer og mer nærliggende mulighet for tlf. montørene, særlig på bakgrunn av at heismontørene på forhånd har gitt etter på etterbetalingskravet. Skal tlf. montørene da kunne føre kampen videre, må det skje i form av ulovlig streik. For at de skal være beredt på dette, må den politiske og økonomiske støtten økes umiddelbart! Skulle tvungen lønnsnemnd bli en realitet, må dette bli et signal for alle arbeidere til å benytte de nødvendige aksjonsformer til å hjelpe tlf. montørene med å sette det borgerlige lovverket tilside - og kjempe seg tvers gjennom lov til seier!

Følgende støtteerklæring ble sendt til de streikende heismontørene:

Oslo, 5. okt. 1974.

Heismontørenes Fagforening.

Til de streikende heismontørene!

Dere kjemper nå som en fortropp for hele arbeiderklassen på flere frontavsnitt.

For det første streiker dere mot arbeidskjøpernes forsøk på å uthule fagbeskyttelsen, for et meningsfullt arbeid, og for det øvrige publikums sikkerhet. Denne kampen er samtidig, og kan på lengre sikt bare være, en kamp mot kapitalismen og for sosialismen.

For det andre har dere fra første stund sagt åpent fra om at dere ikke vil akseptere tvungen lønnsnemnd, og på denne måten avverget borgerstatens inngrep. I tråd med dette har dere erklært at dere ikke vil akseptere det lønnstillegget som den tvungne lønnsnemnda tilkjente elektrikerne. Dermed har dere de-

monstrert hvordan arbeiderklassen kan tilbakevise lønnsnemndloven spesielt og borgerskapets lovverk generelt.

For det tredje står dere fast på prinsippet om at også arbeidere som har vært i streik, skal ha etterbetaling fra den gamle lønnsavtalens utløp. Dermed går dere til angrep på et viktig middel for arbeidskjøperne til å holde arbeidere fra å bruke streikevåpnet.

Situasjonen er nå den at en seier for dere vil være en seier for hele arbeiderklassen. Et nederlag vil bety et tilsvarende tilbakeslag. Derfor øker nå også støtten til dere fra hele klassen.

Vi kjenner til heismontørenes kamptradisjoner, og er sikre på at dere i overensstemmelse med disse tradisjonene vil stå på, og vinne full seier.

Som et uttrykk for vår solidaritet og fulle støtte oversender vi kr.150.- over postgiro.

Kommunistisk Arbeiderforbund

Krise på verdensmarkedet: Sammenbrudd i kapitalakkumulasjon og statlig styring

I mørke skyer driver i dag inn over de kapitalistiske verdenssentra. Børsbarometrenes tale i New York, London, Paris og Tokyo er klar nok. Et formidabelt lavtrykk er under oppseiling på verdensmarkedet. At den økonomiske utviklingen har foregått syklisk også i etterkrigstiden og at dagens situasjon for såvidt føyer seg inn i en slik bevegelse med periodevis avslapning og press i økonomien er helt på det rene. Det nye og avgjørende i bildet er imidlertid at krisetegnene nå for første gang etter det store krakket i 1929 viser seg samtidig i en rekke førende kapitalistiske land. Tidligere kriser i etterkrigstiden har vært kjennetegnet ved at de har begrenset seg til få land av gangen slik at bunnposisjonen i hovedsyklusen traff de enkelte land etter tur. Dermed har de enkelte kapitalistiske statene hatt muligheter for ved interne statlige manøvreringer å eksportere "krisen" over landegrensene. Høykonjunktur i importlandene har gjort dette mulig. Spesielt Vest-Tyskland har benyttet seg av denne strategien. På utenrikshandelsstatistikker kan en tydelig avlese hvordan Vest-Tysklands eksportvolum har øket kraftig ved hver ayamatningsperiode i økonomien. Men i dag hvor stagnasjonen griper så godt som alle hovedledd i den imperialistiske kjeden, er ikke en slik "krisefortrengningsmekanisme" lenger mulig. Arbeidsløshet, produksjonsinnskrenkninger, dempet vekst eller direkte tilbakegang i nasjonalproduktet, økt inflasjonstakt og overakkumulasjon (dvs. kapital som ligger brakk fordi den ikke kan finne profittable plasseringer) som nå preger både USA, Japan og de fleste EEC-landene gir ikke rom for økt eksport mellom disse land. De tidligere oppsplittede enkeltkriser i diverse kapitalistiske stater er i ferd med å flyte sammen og samle seg i en verdensomspennende kapitalistisk krise.

Observasjoner og betraktninger som de ovenfor kommer i dagens situasjon på ingen måte bare fra revolusjonært og marxistisk hold. Selv om premisene er motsatte, er borgerskapet i de forskjellige kapitalistiske land så avgjort i ferd med å bli på det rene med alvoret i situasjonen. En manifest krise med millioner av arbeidsløse og sammenbrudd i verdenshandelen kan som tidligere være de objektive betingelser for radikaliserende av arbeiderklassen med ditto dystre perspektiver for de besittende klasser. Med mellomkrigstiden som truede erindringsbakgrunn vil borgerskapet søke økonomiske og politiske strategier for å forhindre eller knekke virkningene av en mulig revolusjonering av arbeiderklassen.

Hva gjelder økonomiske tiltak er imidlertid ikke den kapitalistiske ver-

den som før. Virkemidler som tidligere tilsynelatende har vist seg effektive, avslører seg som maktesløse i dag. Vi har tidligere nevnt "eksport-strategiens" sterkt innsnevrede livsbetingelser. Bedre vilkår bys heller ikke klassisk keynesiansk krisepolitikk. "Stagflasjonen" (tiltakende arbeidsløshet med økende inflasjonsrate), et begrep som i løpet av det siste tiåret er blitt lansert for å beskrive et nytt fenomen i etterkrigstidens kapitalisme, er i seg selv et bevis på at velkjente statlige virkemidler i den økonomiske politikken ikke får de tilsktede virkninger i praksis. I følge klassisk keynesiansk teori og politikk skulle den samtidige eksistens av sterk inflasjon og stor arbeidsløshet være uforenlig med hverandre. Borgerskapet og deres representanter står altså selv rådvile overfor dagens økonomiske virkelighet både fordi de ikke er i stand til å trenge inn til krisens indre årsaker og fordi de selv står interessemessig splittet overfor ulike tiltak for å komme ut av den økonomiske elendigheten.

Et slående eksempel på denne hjelpeløsheten overfor dagens økonomiske problemer er de endeløse runder av komitémøter og plenumsdiskusjoner USAs president Gerald Ford har satt i scene for å komme fram til botemidler mot inflasjonen og arbeidsløsheten. I England har de skiftende regjeringer i de siste årene etter tur omgjort og trukket tilbake en rekke vedtak angående den økonomiske politikken for så etterpå å sette dem fram igjen i en noe maskert form. Noe som bare har ført til at statlig økonomisk politikk er blitt kompromittert og satt i vanry. Tidligere forestillinger om staten som den suverene makt som behersker og styrer økonomien er i ferd med å gå i stykker. I en rekke land framtrer statlige reformer ikke lenger som noe realistisk alternativ for store folkemasser, men nettopp som det det er - et rent blendverk. I de land det her spesielt er tale om: England, Italia, Frankrike, Danmark og USA, kan økonomien rett og slett ikke danne basis for økonomiske reformer av reell art, da dette ville gå ut over kapitalens faktiske yteevne i disse landene.

Som et resultat av dette økonomiske kaos er rene fascistiske bevegelser igjen på offensiven i de statene det her er tale om. Sosialdemokratiske reformløsninger finner ikke forankring og muligheter i økonomien. Kapitalen kan bare forsere seg videre ved å stampe fram massebevegelser av fascistisk karakter som, hvis de kommer til makten, vil ved å knuse arbeiderklassens kampkraft, igjen skape betingelser for videre kapitalakkumulasjon.

Faren for et fascistisk kupp i Ita-

lia er overhengende. National Fronts oppmarsj i Storbritannia flankert av rasisten Powell og sabelrasling fra det reaksjonære offiserskorpset i landet gir all grunn til å ta den fascistiske truslen alvorlig også her.

I land som ikke er alvorlig merket av krisen i dag som Vest-Tyskland eller til og med opplever en stormende høykonjunktur som Norge og Sverige har sosialdemokratisk politikk enda et ganske stort spillerom, og det er all grunn til å tro at denne politiske bevegelsen nettopp vil bruke sin for tiden gunstige økonomiske basis i disse landene (spesielt Norge og Sverige) til å knytte arbeiderklassen fastere til statsapparatet via fagforeningen og på den måten innenfra bygge ut en korporativ struktur som på sikt vil være vel så avvæpnende for arbeiderklassens økonomiske og politiske kamp som fascistiske diktaturer. En høykonjunktur i Norge som i hovedsak er grunnet på oljeaktiviteten kan imidlertid ikke over lengre tid holde seg oppe av seg selv innen et verdensmarked preget av krise og stagnasjon. Ved et visst punkt må de verdige mengder av akkumulert kapital realiseres gjennom utenrikshandel, noe som nettopp umuliggjøres dersom verdensmarkedet er i ferd med å skrumpe inn. I samme øyeblikk vil den norske stat og sosialdemokratiet befinne seg i en liknende situasjon som en rekke av sine kollegaer i de ovenfor nevnte land. De styrende vil vise seg ute av stand til å styre og bare arbeiderklassens egen bevisste politiske kamp vil kunne avgjøre mellom de to alternativer: sosialisme eller barbari.

JS

SLUTT OPP OM DE STREIKENDES FELLES
DEMONSTRASJON I OSLO 12. NOVEMBER!
GI NAF's LOCKOUT EN KNOCKOUT!

Send politisk og økonomisk støtte
til:

Streikekomiteen avd. 242 NEKF,
Tlf. sentralmontørenes Forening,
Grønlandsleiret 47 c, Oslo,
Postgirokonto 22 41 8 75.